

N:o 35.

Af herr Cederberg, om vissa jägmästarne nu tillkommande ersättningsars uteslutande från beräknade tillgångar vid löneroglering för skogsstaten.

I Kongl. Maj:ts proposition till innevarande Riksdag rörande statsverkets tillstånd och behof föreslås, att de afgifter, hvilka för närvarande af en del enskilde skogsegare på grund af särskilda ekonomiska författningar erläggas till jägmästarne för utsyningar å vissa, enskilde tillhöriga skogar i de sex nordligaste länen, skola till statsverket indragas och beräknas som tillgång för nu förestående reglering af skogstjenstemännens löner.

I motiveringen för detta förslag anföres efter domänstyrelsen (sid. 38 å 7:de hufvudtiteln), att inkomsten af dessa afgifter icke alltid står i skäligt förhållande till det arbete utsyningen medför, i det att, der skogarne, hvarå utsyningen eger rum, äro hvarandra närbelägna eller utgöra större sammanhängande områden, ersättningen anses för hög.

Jemföras kostnaderna för revierförvaltningen i de orter, hvarifrån berörda afgifter företrädesvis uttagas, måste man fullkomligt dela domänstyrelsens åsigt i detta hänseende, och än mer måste detta varda händelsen, sedan den (enligt uppgifterna å 60:de sidan) tillämnade förändringen i arbetsättet hunnit genomföras.

Då fråga är om ersättning till statsverket för skogstjenstemännens befattning med de ecklesiastiska boställsskogarne, synes man hafva varit synnerligen angelägen, att denna ersättning endast skall motsvara arbete

och kostnader, och vid bestämmandet af ersättningen för skogsstatens befattning med de enskilda skogarne, har man icke skäl att vara mindre nogräknad. Att döma af det, som efter respektive befallningshafvande i de båda nordligaste länen anföres, är det dock icke här fråga längre om ersättningens förhållande till arbete och kostnader, utan huru vida de nu utgående afgifterna kunna anses betungande eller ej (sid. 54), samt om afgifternas förhållande till virkespriset. Tydligare kan väl knappast utsägas, att här är fråga om ingenting mer eller mindre än att till skatt förvandla en i administrativ väg bestämd afgift, hvilken, såsom ersättning betraktad, nu medgifves vara för hög.

De orter, som till allra största delen skulle af ifrågavarande skatt drabbas, äro de båda nordligaste länens lappmarker, och det kan ej undgå att väcka förvåning, det man numera söker ålägga denna del af landet en skatt, som icke uttages från landets öfriga delar, när man förut ansett, att just denna nordligare landsdels kultivering borde genom en viss skattefrihet uppmuntras och befördras.

Två gånger förut, då denna fråga satts i samband med skogsstatens reglering, har jag tagit mig friheten genom särskilda motioner fästa Riksdagens uppmärksamhet derå, och, åberopande hvad jag anfört i motionen n:o 25 till den s. k. januaririksdagen 1887, anhåller jag härmed att få förnya deri förekommande yrkande,

det Riksdagen, med uttalande af den åsigt, att de vissa jägmästare tillkommande utsyningsersättningar, så vida de icke anses böra alldeles upphöra, åtminstone böra nedsättas så, att de stå i skäligt förhållande till det arbete utsyningen medför, ville besluta, det dessa ersättningar icke må beräknas som tillgång för nu möjligen förestående reglering af skogsstaten.

Stockholm den 26 januari 1889.

A. F. O. Cederberg.